

senterer i Stockholm og have bevilget et Beløb af 4,000 Kr. dertil. Det ville de neppe kunne gøre i Fremtiden, naar de skulle underkastes Forlystelsesskatten. Det er ligeledes bekendt, at Boldklubberne i Danmark have sat sig til Opgave at arbejde for at faa Sporten indført hos den skolesøgende Ungdom, men det lader sig ikke gøre, uden at de have Midler at virke med. Jeg vil derfor ligesom det ærede Medlem fra Kalundborg meget gerne henstille til den højt-ærede Minister, at dette Spørgsmaal maa blive taget op til velvillig Overvejelse. Jeg ved ikke, om Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, i saa Fald vilde det være naturligt, om Spørgsmaalet blev fremdraget der.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg ønsker ikke at komme ind paa en Drøftelse af Forlystelsesskatten som Helhed. I Loven om Forlystelsesskat er der indført en Revisionsbestemmelse, som fastsætter en Revision af Loven paa et meget tidligt Tidspunkt, nemlig i Rigsdagssamlingen 1915—16. Jeg vil begynde med at sige, at efter de Erfaringer, som ere gjorte med Hensyn til Lovens Virkninger, er det ikke min Agt at fremkomme med yderligere Forslag om Forandring i Loven før til den Tid, hvor den efter dens eget Lydende skal revideres. Jeg deler ganske den Opfattelse, der blev fremsat af det ærede Medlem, der talte paa Flertallets Vegne, det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), at Loven som Helhed har virket godt. At en Lov som denne kommer til at genere mange enkelte Mennesker, er en Selvfølge, det gør — havde jeg nær sagt — enhver Skattelov, og selvfølgelig er denne ingen Undtagelse fra Regelen, men jeg tror, at det er en ret almindelig Opfattelse, at denne Lov har ramt et Forbrug, der er ydedygtigt. Naar man tager Loven som Helhed, tror jeg ikke, at man her kan sige, at den har sat Forlystelselivet i Knæ paa nogen Maade. Det vil altid gaa saaledes, naar der kommer en ny Skat paa et Forbrug, at de Forbrugere, der have den svageste Forbrugsevne, maaske ville blive afskrækkede fra Forbruget. Naar man paalægger en Forbrugsskat, maa man derfor altid tage med i sine Beregninger — og saaledes har jeg gjort med Hensyn til Lovforslagene om Øl-, Brændevins- og Cigarettskat —, at der er noget af Forbruget, der gaar bort, og fra denne almindelige Regel er Forlystelsesskatten naturligvis ingen Undtagelse. Der, hvor Begæret efter vedkommende Forly-

stelse var svagest, eller hvor Evnen til at deltage i den var svagest, kom der et Frafald. De Forretninger, der maaske lige have kunnet slæbe sig hen, lige akkurat have kunnet eksistere, blive selvfølgelig uheldigt stillede ved en saadan Skats Paalægning. Man kan risikere, at nogle af den Slags Forretninger gaa til Grunde. Jeg tror imidlertid, at de Forlystelsesforretninger af forskellig Art, der staa saa svagt, at denne Skat har kunnet affive dem, vilde alligevel ikke have haft blot en nogenlunde sikkert betrygget Eksistens foran sig. De vilde alligevel være faldne ved den ene eller den anden Lejlighed, f. Eks. ved en økonomisk Nedgangsperiode eller lignende. Man kan altsaa ingenlunde sige, at det er Forlystelsesskatten alene, der er Skyld i, at saadanne Foretagender have lidt Skade.

Musikerskatten udgør jo et ganske særligt Afsnit af den paagældende Lov; det gør den af den Grund, at alene den er en Afgift paa Forestillinger eller Forevisninger, for hvilke der ikke svares Entré; paa alle de øvrige Omraader, som Forlystelsesskatten strækker sig over, er der en Entré at lægge Skatten paa, og ved selve den Maade, Loven er formet paa, og ogsaa ved den Vejledning til Benyttelse af Loven, der er bleven udsendt, er der draget Omsorg for, at Skatten let kan væltes over paa Forbrugerne. Med Hensyn til Beværtningsmusikken, hvor der ingen Entré svares, er Forholdet derimod et andet. Der maatte Afgiften, hvis den skulde virke som en Forbrugsskat, lægges paa de Varer, som nydes i Etablissementet. Dette er imidlertid enten ikke sket eller sket paa saa ufuldkommen Maade, at Skatten, imod hvad Forudsætningen var, i ikke ringe Grad er kommen til at hvile paa selve de udøvende Musikere. Tage vi de øvrige Forestillinger og Fremvisninger, som Loven handler om, kan jeg ikke se, med hvilken Ret man kunde gøre Forskel mellem dem, med hvilken Ret omrejsende Cirkusselskaber eller Provinsteatre skulde være fritagne. Man kan ikke komme bort fra, at bortset fra de to Kategorier, som nævnes i Lovens § 8: Velgørenhedsforestillinger, som faa en Lempelse efter Lovens Regler, og alt, hvad der kan bringes ind under Undervisnings- og Oplysningsformaal, som fritages for Skatten, maa alle de øvrige Forestillinger og Fremvisninger, for hvilke der gives Entré, falde ind under Loven.

Om Velgørenhedsforestillinger gjorde det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) den Bemærkning, at Lovens Bestemmelser